

In memoriam

George Popa Mijea

Și-a petrecut viața pe scenele mai multor teatre din București și din țară, slujindu-le cu cinste și devotament. Căci George Popa Mijea a fost inzestrat de la natură cu har și cu o mare putere de muncă. Acest om generos, blajin și bonom s-a simțit acasă în toate colectivele prin care s-a perindat, pentru că avea o seriozitate blindă care știa să tempereze spiritele mai agitate și să creeze atmosfera necesară lucrului, pentru că era impregnat de disciplina de creație din școala marelui pedagog și regizor care a fost Victor Ion Popa, ale cărui principii de teatru le-a respectat cu sfințenie până la sfârșitul carierei.

S-a născut în 1905 la Brăila, ca fiu al unor oameni nevoiași, și prin muncă încordată, prin pasiune și talent, a răzbit în rindurile din față ale generației lui. A absolvit Conservatorul din București în 1928, la clasa prof. Maria Filotti, alături de o pleiadă de actori din care făceau parte Mania Antonova, Lili Carandino, Constantin Morțun, Mircea Balaban, Marcel Gingulescu, Elvira Godeanu și Telly Barbu.

A fost timp de zece ani actor al Teatrului Național din București, angajat sub directoratul lui Corneliu Moldovanu. În 1938, marele om de teatru Victor Ion Popa îl angajează la teatrul său „Muncă și lumină”, alături de actori care aveau de pe atunci un nume: Al. Giugaru, Const. Brezeanu, Coca Enescu, Yarodara Nigrim, Lică Rădulescu, Ovidiu Rocoș și alții.

A fost actor al Teatrelor Naționale din Craiova și Cernăuți, iar după 23 August 1944 a făcut parte din colectivele teatrelor proaspăt înființate la Timișoara, Galați, Constanța, Oradea și al Teatrului Tineretului din Piatra Neamț, unde și-a încheiat cu strălucire activitatea artistică.

În lunga sa carieră, a fost interpretul ideal al unor roluri de dramă, de comedie și de tragedie, excelând în cele autohtone, de la Caragiale și Davila până la Mihail Sebastian. A interpretat tipuri complet opuse ca temperament și structură, precum Rică Venturiano, Nae Cațavencu și Agamiță Dandanache, dar și tineri plini de patimă, amorezi înflăcărați, distrați și melancolici sau visători romantici: Puiu din Comedia zorilor de Mircea Ștefănescu, Ionică din Mușcata din fereastră de V. I. Popa, Ion din Idolul și Ion Anapoda de G. M. Zamfirescu, Rudi din Patima roșie de Mihail Sorbul, Zefir din Trandafirii roșii de Zaharia Bârsan. A interpretat personaje insolite de dramă și de comedie, precum Maestrul de Mircea Ștefănescu, Vagabondul din Omul care a văzut moartea de V. Eftimiu, Filozoful din Lulu Popescu de Ion Minulescu, și a făcut adevărate creații în roluri solide din dramaturgia interbelică: Spirache din Titanic-vals de Tudor Mușatescu, Nenea Iancu din Acolo departe de Mircea Ștefănescu, Andronic din Ultima oră de Mihail Sebastian și Chirică din Omul cu mirfoaga de G. Ciprian. A fost un excelent Vajicu-Vodă și un extraordinar Hagi Tudose.

George Popa Mijea rămâne în istoria teatrului românesc ca un exponent de frunte al generațiilor interbelice, ca un actor care a dăruit fiecărui personaj suflet din sufletul lui.

Alexandru LAZĂR